

Sygn. akt II Ka 270/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 października 2018r.

Sąd Okręgowy w Koninie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSO Agata Wilczewska

Protokolant: st. sekr. sąd. Irena Bąk

przy udziale Andrzeja Dybki Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Koninie

po rozpoznaniu w dniu 26 października 2018r.

sprawy **H. W.**

oskarżonego z art.177§1k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Koninie

z dnia 5 lipca 2018r. sygn. akt II K529/17

I. Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok.

II. Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adv. K. W. kwotę 516,60zł (w tym VAT) tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

III. Zwalnia oskarżonego w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Agata Wilczewska

Sygn. akt IIKa 270/18

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 5 lipca 2018r. w sprawie o sygn. akt IIK529/17 Sąd Rejonowy

w K. na podstawie art.66§1i2k.k. w zw. z art.67§1k.k. warunkowo umorzył, na okres próby 1 roku, postępowanie karne wobec oskarżonego H. W. o czyn

z art.177§1k.k. polegający na tym, że w dniu 27.02.17r. około godz. 12.25 w miejscowości S. na ul. (...) na parkingu przy Centrum Handlowym (...) w strefie ruchu kierując samochodem osobowym R. (...) nr rej. (...) nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że wykonując manewr skrętu

w prawo nie zachował szczególnej ostrożności i nie ustąpił pierwszeństwa poruszającemu się prawidłowo pieszemu J. T., doprowadzając do jego potrącenia, w wyniku czego ten przewrócił się na jezdnię po czym przednim lewym kołem pojazdu przejechał po jego stopie w następstwie czego pieszy doznał obrażeń ciała w postaci złamania trzeciej kości śródstopia lewego, złamania paliczka dalszego palucha lewego oraz drobnej rany stopy lewej, które to obrażenia naruszyły czynności narządu ciała na czas powyżej 7 dni. Nadto na podstawie art.67§3k.k. Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonego J. T. kwotę 600zł tytułem nawiązki.

Powyższy wyrok zaskarżony został w całości przez obrońcę oskarżonego. Obrońca zarzucił wyrokowi naruszenie prawa materialnego tj. art.11pkt5 prawa o ruchu drogowym i błędne przyjęcie, że poruszający się pojazdem po strefie ruchu winien ustępować pierwszeństwa pieszym. Nadto zarzucił naruszenie art.410k.p.k. polegające na przyjęciu, że pokrzywdzony J. T. prawidłowo poruszał się w miejscu wypadku; przyjęciu, że oskarżony nie zachował szczególnej ostrożności i nie ustąpił pierwszeństwa poruszającemu się prawidłowo pieszemu J. T. i swoim zachowaniem bezsprzecznie naruszył zasady wynikające z ustawy Prawo o ruchu drogowym, zgodnie z którą kierujący pojazdem poruszając się po strefie ruchu winien ustępować pierwszeństwa pieszym, mimo iż w toku postępowania Sąd I instancji nie ujawnił okoliczności z których można takie wnioski wysnuć, a uchybienia te miały wpływ na treść wyroku, ponieważ dotyczyły istotnych okoliczności i dowodów.

W oparciu o te zarzuty obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od stawianego zarzutu. Nadto o zasądzenie na rzecz obrońcy kosztów obrony udzielonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

Sąd odwoławczy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy okazała się bezzasadna.

Wskazać należy, że dokonana w niniejszej sprawie ocena dowodów została przeprowadzona w sposób szczegółowy, z uwzględnieniem zasad wiedzy, logiki oraz doświadczenia życiowego. Zaskarżone orzeczenie pozostaje, więc w pełni pod ochroną zwłaszcza przepisu art. 7 k.p.k. Sąd Rejonowy precyzyjnie wskazał jakie okoliczności uznał za udowodnione, wyjaśniając które ze zgromadzonych dowodów i z jakiego powodu uznał za wiarygodne. Tok rozumowania Sądu przedstawiony w pisemnych motywach wyroku jest czytelny oraz poprawny logicznie, zaś wywiedzione ostatecznie wnioski oparte zostały w całości na wynikających z materiału dowodowego przesłankach. W tej sytuacji nie ma potrzeby ponownego przytaczania argumentacji zawartej w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, którą Sąd Okręgowy aprobejuje i należy zaakcentować te elementy, które przemawiają za odmową podzielenia stanowiska skarżącego.

Przede wszystkim należy zauważyć, że do zdarzenia doszło jak wynika z ustaleń Sądu I instancji na parkingu przy Centrum Handlowym (...) w S. przy ul. (...). Jak zaś wynika z protokołu oględzin miejsca zdarzenia (k. 2v akt) na terenie tego parkingu obowiązuje strefa zamieszkania oznaczona znakami pionowymi. Do przedmiotowego wypadku z udziałem pieszego doszło więc nie tyle w strefie ruchu ale w strefie oznaczonej znakami pionowymi jako strefa zamieszkania. Zgodnie zaś z tym na co wskazuje sam obrońca w apelacji w strefie zamieszkania pieszy korzysta z całej szerokości drogi i ma pierwszeństwo przed pojazdem. Tak stanowi przepis art.11 ust.5 ustawy Prawo o ruchu drogowym. Stąd przyjmując pierwszeństwo pieszego w miejscu zdarzenia Sąd I instancji nie naruszył prawa materialnego, wspomnianego przepisu art.11pkt 5 Prawa o ruchu drogowym.

Kontrola odwoławcza nie ujawniła również uchybień Sądu skutkujących obrazą art. 410 k.p.k. Przepis ten nakazujący uwzględnienie całokształtu okoliczności ujawnionych na rozprawie, nie może być bowiem rozumiany w ten sposób, że każdy

z przeprowadzonych dowodów ma stanowić podstawę ustaleń sądu. Jest to oczywiście niemożliwe zwłaszcza w sytuacji, gdy z różnych dowodów wynikają wzajemnie sprzeczne okoliczności, jak ma to miejsce w przedmiotowej sprawie. Nie można więc zarzutu opierać na tym, iż pewne dowody nie stanowiły podstawy ustaleń, jeżeli sąd rozważył je i ocenił ich znaczenie w sposób określony w art. 7 k.p.k.

Zakres zaskarżenia określony przez obrońcę oskarżonego (co do winy) obligował Sąd odwoławczy do kontroli zaskarżonego orzeczenia pozostałych rozstrzygnięć zawartych w wyroku.

Sąd Okręgowy nie ma żadnych wątpliwości co do zasadności rozstrzygnięcia Sądu I instancji w zakresie, w jakim warunkowo umorzył postępowanie karne wobec oskarżonego.

Brak jest także podstaw do zmiany wysokości nawiązki, którą Sąd orzekł

w wysokości symbolicznej albowiem wynoszącej 600 zł. Jednocześnie orzeczenie tego środka (ewentualnie obowiązku naprawienia szkody) było obligatoryjne co wynika z treści art. 67 § 3 k.k.

Mając na względzie wszystkie przedstawione powyżej okoliczności, Sąd odwoławczy – nie znajdując uchybień określonych w art. 439 k.p.k. ani art. 440 k.p.k., podlegających uwzględnieniu z urzędu i powodujących konieczność zmiany bądź uchylecia zaskarżonego rozstrzygnięcia – na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. orzekł jak w wyroku.

O zwolnieniu oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze Sąd orzekł w oparciu o art. 636 § 1 k.p.k.

w zw. z art. 634 k.p.k. i art. 624 § 1 k.p.k. oraz na podstawie art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jedn.: Dz. U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 ze zm.), uznaj c że uiszczenie tych kosztów byłoby dla oskarżonego zbyt uciążliwe z uwagi na jego sytuację materialną.

Na podstawie § 4 ust. 1 i 3, § 17 ust. 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2016 r., poz. 1714) Sąd Okręgowy zasądził na rzecz adwokata K. W. 516,60 zł tytułem pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu

w postępowaniu odwoławczym.

Agata Wilczewska